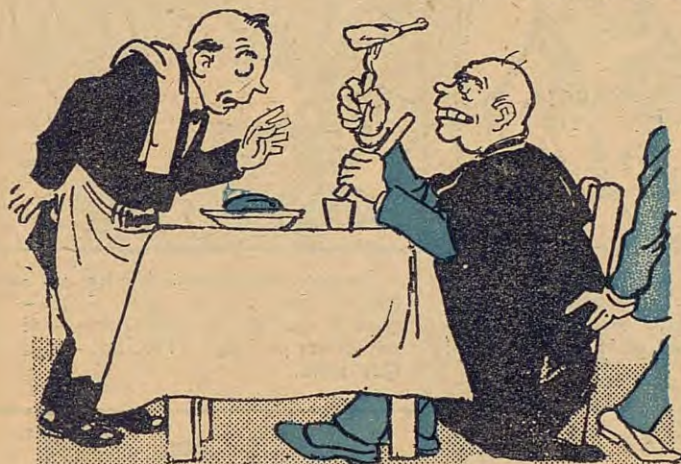

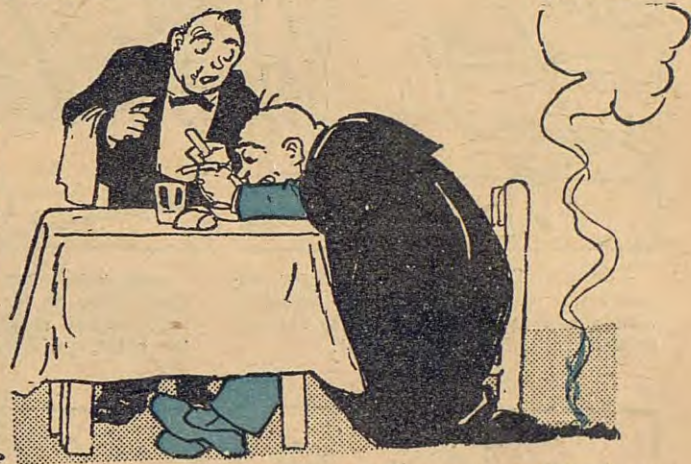
VIROLET

UN HOME IRASCIBLE

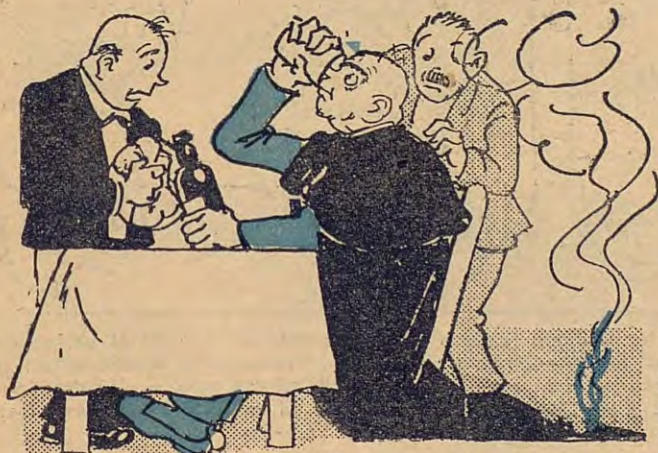
(per Miret)

El senyor Sever era la temor del restaurant, car tenia un gènit com una pòlvora. Ni s'hi gosaven acostar! Un dia un presumit, distret, deixà caure una cerilla encesa.

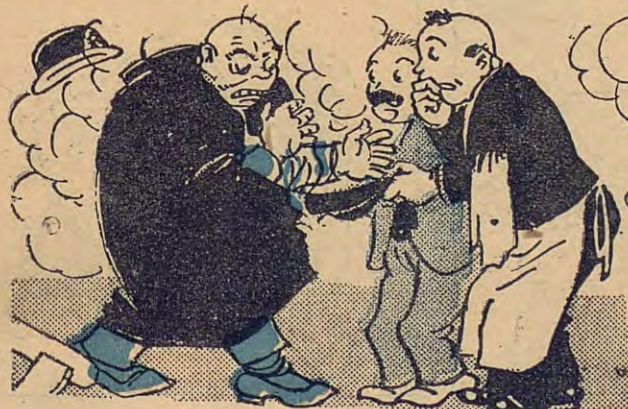
En «Cándido» prou va veure-ho, però no s'atreví pas a dir a don Sever que se li encenia la capa, per por dels crits que proferiria. Es limità a murmurar, tot esporuguit:

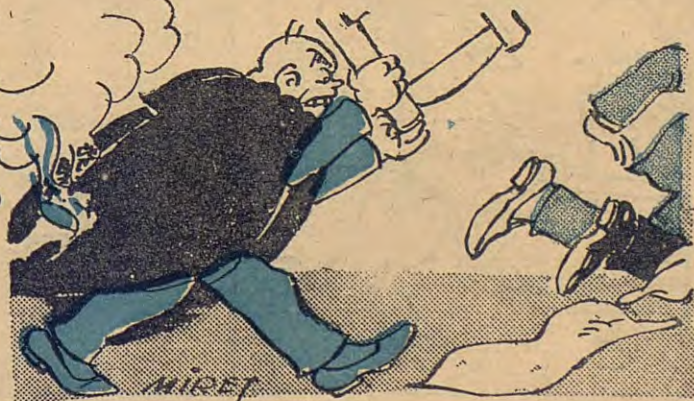
—Si no es tingués d'enfadar li diria una cosa.—Digues... no m'enfadaré.—Oh, és que potser sí que s'enfadarà.—Parla d'un cop, mussol!—L'amo de l'establiment s'apropà...

...tot esverat. El senyor Sever acabà de dinar. —Ens assegura que no s'enfadarà?—li deien.—Digueu d'una vegada el què volgueu, imbècils! No us dic que no, que no m'enfadaré?

—Vaja, doncs, li direm... Miri, veu? Fa mitja hora que se li està cremant la capa!—Reira de bet! Llamps i centelles! Maleït sigal! Brètols, talosos, imbècils, més que imbècils!

—Ja me la pagareu aquesta! Per què no m'ho déieu tot seguit, eh? Tontos, ximplets!—Ho veu, senyor Sever, com teníem raó? Ja ens ho pensàvem que s'enfadaríal

L'ÚLTIM INVENTOR

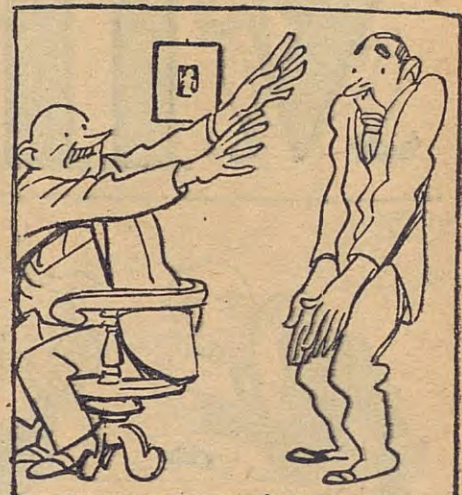
(per Cornét)

—Senyor Romagosa: un senyor de mana per vostè.—Que passi. Aquestes visites són molt impertinents. No em deixen treballar un moment.

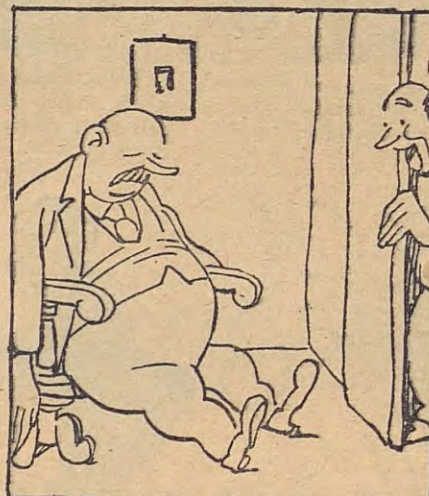
—Jo venia per explicar-li un invent que acabo de fer. Es tracta d'un aparell...—Faci el favor de tornar un altre ratet, puix ara estic molt ocupat!

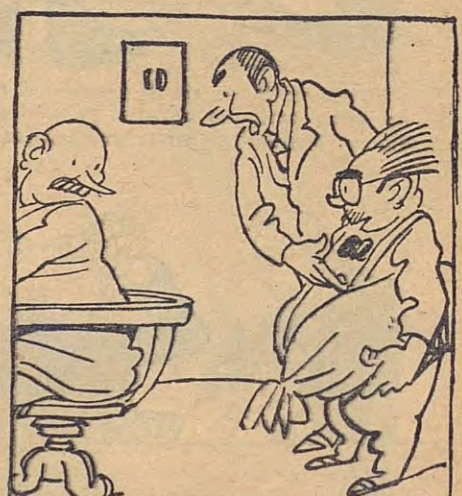
Senyor Romagosa: hi ha un altre senyor que demana per vostè.—Digues-li que no el puc rebre.—Vé recomanat per don Torcuat.—Caram! Que passi.

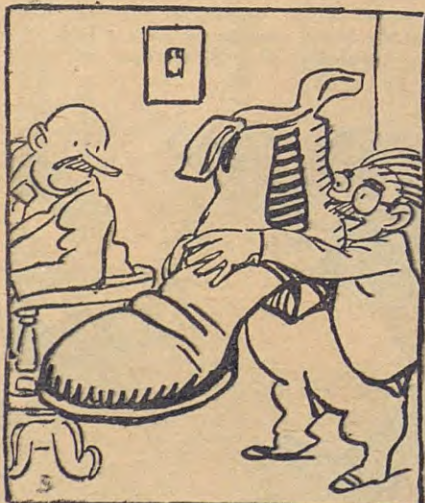
—Jo li vinc a ensenyar aquest planet explicatiu del meu invent.—No, per Déu! No estic per invents. Torni una altra hora.—Pensi que és molt original!

—Això és terrible! No em deixen tranquil ni un sol minut.—Senyoret, un altre senyor que el demana.—No vull veure a ningú més. Que em deixin sol!

—No t'he dit que no el volia rebre? —Oh, ja veurà; l'he deixat entrar perquè ell afirma que és l'últim inventor que el molestarà.—Si així fos!

—Miri: l'aparell és molt senzill, senzillíssim! Es tracta d'una bota monumental que vostè té convenientment instal·lada sota la taula del despatx.

—Quan li sembla, apreta el botó, s'estira la ballesta i... pataplum! la bota dona... una puntada de peu a l'inventor que el vingui a importunar.

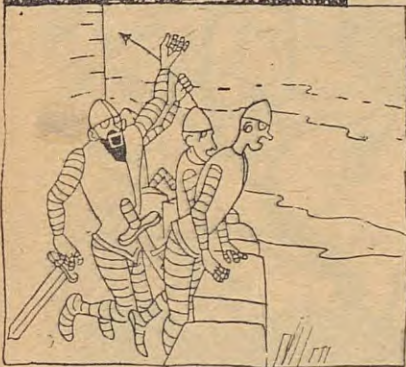
—Piramidal! Espatarrant! Abraci'm, home, abraci'm! Vostè sí que pot dir que m'ha retornat la tranquil·litat perduda. A vostè li deuré la vida!

ELS PORCS SALVADORS

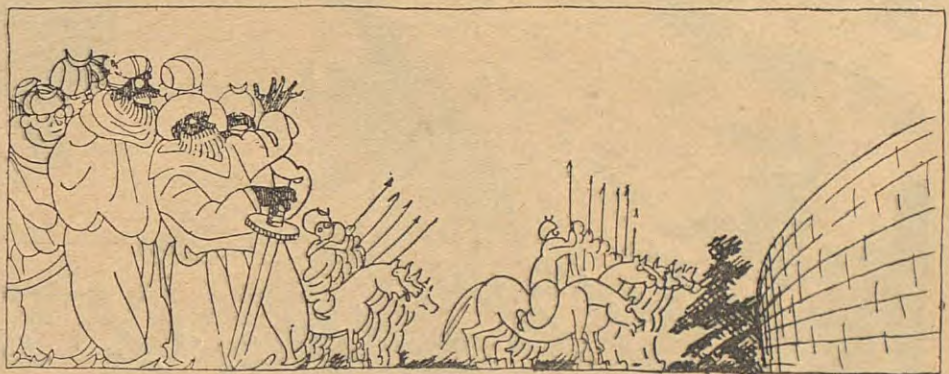
(per Castanys)

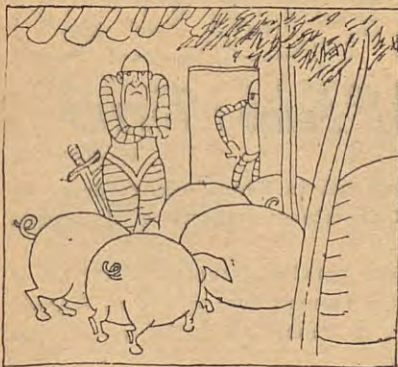
Mohamet Ben Trapetta i els seus guerrers varen declarar la guerra als cristians i es llençaren al camp, disposats a fer una matança...

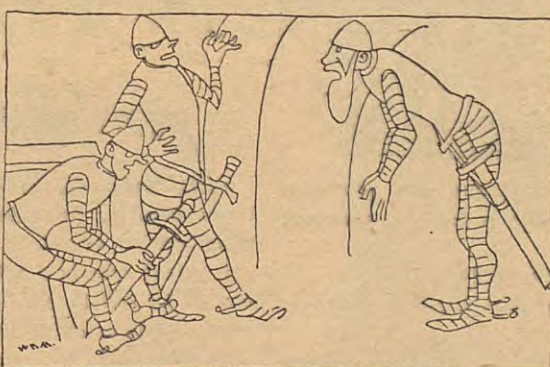
...dels pocs soldats que formaven la guarnició del castell de Tassa.

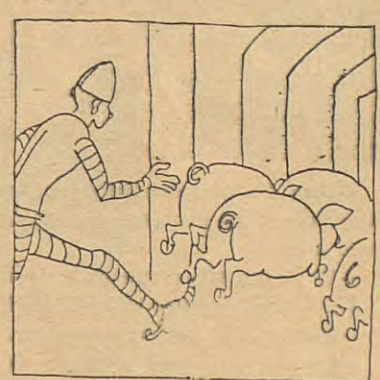
Els moros, recordant el setge de Tarifa, assetjaren Tassa. Els cristians, que ja una vegada havien pagat cara la seva vida (a preu de Tarifa), estaven decidits a pagar-la a preu de Tassa.

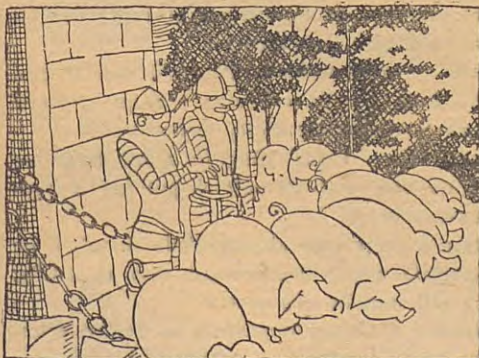
Veient el comandant que per la força sucumbiria...

...proposà als companys d'armes una idea lluminosa que se li havia acudit.

Seguidament, foren trets de la cort tots els porcs que es guardaven per a la manutenció dels defensors...

...i els col·locaren en fila, voltant el castell, en espera de què hi anessin els moros.

En arribar aquests, i veient els porcs que devien matar per poder passar, recularen esverats. La seva religió no els permetia matar porcí

LA VENTAFOCES

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

—Com tampoc deu haver passat mai que una ventafocs s'agradés d'un príncep, de segur...—féu la velleta, somrient més encara.

—Oh, això sí!—respongué vivament la Poncellina.

Però, mossegant-se el llavi afegí tot seguit, per dissimular:

—Això sí que pot haver passat.

—Es clar que quan la Mare de Déu ho vol, tot pot ésser —féu la velleta.

—Qui la podés veure ben aviat ja Mare de Déu—exclamà la Poncellina, mirant al cel, amb l'esguard extasiat.

—Coses més impossibles hi ha — li respongué la velleta, somrient sempre amb el seu somriure angelical.

—Veritat que sí? Com que la mare m'ho deia que la Mare de Déu de vegades s'apareix a les noies bones minyones! I quan jo li deia que jo bé n'era i que mai no havia tingut aqueixa sort que se m'aparegués, ella em responia que per a què s'apareixí cal ésser, a més de bona minyona, molt desgraciada.

—Això és ben cert—respongué la velleta, més somrient encara.

—Així, ara que tan malaurada sóc, quina esperança que em vé d'arribar a veure-la! Quina resplendor deu tenir!... —anava fent la Poncellina tota commoguda.

I allavors esdevingué una cosa ben meravellosa.

Aquell somriure tan dolç de la velleta s'anà tornant com una resplendor que il·luminà tot el seu rostre d'una llum que no podia ésser més que celestial,

—Oh, Verge santa! — exclamà la Poncellina, sorpresa de tanta emoció, no sabent si estava desperta o si aquella visió era un somni.

I veient que la resplendor aquella anava guanyant tot el cos de la velleta prodigiosa, talment com si ella es fongués dins d'aquella dolça llum, la Poncellina volgué fer un pas per abraçar-la, tot cridant:

—Padrina! Padrina meval!

Però tingué de recular de tanta resplendor que li cegava els ulls; i tot fou això com veure sorgir d'aquella llum l'imatge formosíssima de la Mare de Déu, somrient-li amb aquell mateix dolç somriure de la velleta, i mirant-se-la amb un esguard tan amorós, que la Poncellina el sentí fins el fons de la seva animeta com una carícia.

Llavors, no podent ja més contenir l'emoció que li omplenava el cor, caigué de genolls en terra i ajupí el front als peus mateixos de la divina aparició, exclamant:

—Oh, Verge santa! Mare meval! Vinguin a mi totes les vostres dolors, que de bon grat les sofriré per tal d'aconseguir totes les vostres gràcies.

I així quedà, estesa a terra com absent d'ella mateixa, de fàisó que quan l'aparició hagué desaparegut dels seus ulls, ella romania encara allí mateix que morta.

Entretant, la marastra i les germanastres es florien d'impaciència, veient que la ventafocs no tornava, i això que era fora des de bon matí, quan encara fosquejava.

La Girassol, tement que hagués marxat per no tornar, es

mossegava les unghes amb tanta malícia que se les va arribar a fer sagnar de tant com va arranar-se-les.

—Si per cas, ja haurà fet bé, ja; perquè si ara la tinguéis ací, la trinxaria!—cridava la germanastra gran, per un cantó.

—El que haurem de fer serà tancar-la abaix al celler i que no en surti mai més! —afegia la marastra.

—Potser no us donarà tanta feina, si és que ha fet el bon pensament de no tornar—comentava la Roserblau.

El vell Fidel, sentint parlar així aquelles donotes, començava a tèmer per la seva estimada Poncellina, i per tal d'apaivagar llurs ires i també per millor emparar la pobra desventurada, va proposar a les dames que ell mateix aniria cap el bosc per veure si la trobava.

—Perquè, jo em guardaré prou de contradir-vos en res, però també podria ésser que el motiu del seu retard fos, Déu no ho vulgui, que li hagués arribat alguna desgràcia.

—No tingueu por que sigui això, no!—li respongué la marastra amb un riure mofeta.

Però la Roserblau va intervenir dient que li semblava molt bé que el majordom anés a saber noves de la Ventafocs, perquè s'anava fent tard i ella volia fer-se pentinar per la cendrosa.

—Quins gustos tan estrafalaris que té la germana!—digué la Girassol, despectivament.

—Es que el dia que vàrem arribar a aquesta casa vaig fixar-me que anava pentinada amb molta gràcia—féu la Roserblau.

—Així, també vull que ella em pentini—afirmà la gran que mai no volia ésser menys que les altres.

En Fidel podé, doncs, sortir a la recerca de la seva estimada Poncellina, i compteu la pena i el desfici del bon vellet quan en arribar al bosc se la trohà allí a terra en un tou d'herba, talment com si l'animeta l'hagués deixada, de tan pàl·lid que tenia el rostre i tan immòbil com la va veure.

—S'hi atansà apressadament, i, agenollant-se vora seu, la cridà per tres vegades:

—Poncellina! Poncellina!

A la tercera volta la Poncellina obrí els ulls i somrigué; com que encara tenia l'esperit amarat de la bella visió.

—Poncellina, que no em coneixes?—li feia el bon vellet.

I ella, en reconeixè'l, quina alegria en va tenir i amb quin goig li contà tot el que li havia passat amb la velleta bondadosa i la visió de la Mare de Déu que va tenir quan va desaparèixer ella!

El vellet se l'escoltava batent-li el cor, i quan arribà a la casa, mentres la Poncellina entrava per la porta de la cuina com tenia manat, en Fidel cuità a pujar per explicar a les dames com l'havia trobada i el que ella havia explicat de l'aparició de la Mare de Déu.

Prou comptava el bon vellet deixar-les boca closes de respecte i admiració davant d'aqueix fet prodigiós; i àdhuc es perança que, d'ara en avant, aquelles dones no gasarien maltractar la Poncellina, car sabrien com era afavorida del cel per visions que sols a les santes són otorgades...

Però, ai, com s'errava el pobre Fidel! En comptes del gran respecte que esperava si no per ella, almenys per la Mare de Déu, les tres dones esclataren a riure sorollosament, moñant-se del majordom perquè se l'havia creguda, i no deixant de presumida i vanitosa la Poncellina per la seva gosadia d'inventar-se una història d'aquella mena.

—Sabeu què seria bonic, ara?—féu la Roserblau que sempre cercava a passar l'estona distreta.

—Tu diràs—li feren les altres.

—Doncs el que seria bonic és sentir contar aquesta història de l'aparició de la Mare de Déu a la mateixa Ventafocs. Veniu, veniu; ja veureu que riurem.

I amb el mal intent de fer gatzara d'una cosa tan santa,

la Roserblau es dirigí cap a l'escala interior que donava a la cuina seguida de Girassol i de la marastra també.

La pobreta Poncellina encara es sentia trasbalsada de tantes i tan profundes emocions com acabava d'experimentar.

Arrupida vora la llar negrosa, sentia batre encara el seu cor adaleradament, quan les veus i les rialles de les germanastres i la marastra vingueren a torbar la seva solitud.

—Veniu, veniu, cap ací! Ai, quina gràcia que em farà de sentir-li contar!

—Ja tornen!—exclamà la pobreta Ventafocs.—Ai, Déu meu quin nou turment m'espera.

Quan foren a la cuina les tres dames, no la sabien veure enlloc la Ventafocs, de tan arrupideta que estava la pobra temorena.

—On deu ésser ara, que no la veig?—demanà la Girassol

—Deu jeure, la taüla—respongué la marastra.

—Oï que no. Que no la veieu que és allí arrupida, que es confon amb la cendra la cendrosa?

—Ah, sí que hi és!—féu la Girassol.—Veiam, Ventafocs! Apa, vina, reina del tupí fumat; que avui sí que en podràs gastar d'orgull veient que arriben tan grans visites.

Veient que la Ventafocs no es movia del seu recó, corglaçada gairebé de sentir-les parlar amb tanta mofa, la germanastra gran s'atansà vers ella, i agafant-la pel braç de qualsevol manera la féu alçar d'una estrebada.

—No has sentit que et deia que vinguis?

—Oh, perdoneu!—demanà ella humilment.

—Veiam. Es cert això que diu aquell vellot de majordom?—preguntà la Girassol.—No sé pas si podré dir-ho sense riure, tan seriós que ell ho contava.

—Ja li preguntaré jo, germana—féu la Roserblau, encarant-se tota enriolada amb la Poncellina.—Veiam, Ventafocs: què cosa et va dir la Mare de Déu?...

I veient que ella no responia, continuà:

—No respons, cendroseta? No dius que se't va apareixer?..

Ah, ja ho entenc! No sabeu què? Això és que ha perdut la paraula de l'ensurt de veure-la.

—Respon quan t'ho manen!—bramulà la marastra.

—Perdoneu...—respongué atemoritzada la pobreta Ventafocs.—Jo no he dit pas que se m'hagi aparegut la Mare de Déu; mesquina de mi per merèixer tanta glòria... Jo el que he dit és que va ésser com si els meus ulls la veiessin...

—No ho hem dit que riuríem?—exclamà, rient la Girassol.

—Diu que no se li va aparèixer però que els seus ulls la va ren veure! Voleu una cosa més graciosa?

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 245. — J. RIBATALLADA.

Núm. 246. — E. ANGLARILL.

Núm. 247. — ADELA ALBERICH.

Núm. 248. — PERE ALEGRE.

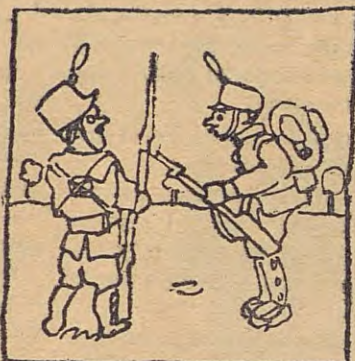

LA RIFA

—Mira, he anat a comprar un taló.
—I si no treus?
—Me'l posaré a la sabata.

—Que és vidu, vostè?
—Sí, senyor.
—Des de quan?
—Des de que es va morir la meua dona.

—Quita, mira, se m'ha trencat la baloneta.
—I per això tantes exclamacions?
—Es clar, no veus que no hi trobo la punta?

—Deu de vi.
—No els fem.
—Doncs, vint.
—Tampoc.
—Trenta, doncs.
—No, home, no! Que no ho saps que només en fem: 5, 15, 25 i 35, etc.?

Núm. 249. — JOSEFA TORT.

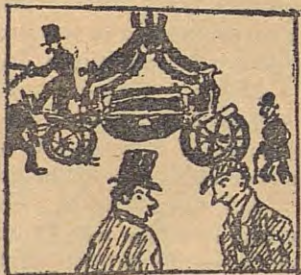
Núm. 250. — EMILI PUIG.

Núm. 251. — ROSA ALBERICH.

Núm. 252. — LLUIS PUIG.

—Pare, també són bones les castanyes?
—Sí, filla.
—No ho són pas les que em dona vostè!

—Dignen, mestre; per anar al cementiri?
—Ai, fill men! Per anar al cementiri, heu de morir primer, i després vos hi portaran amb un cotxe com aquell que passa.

—Escolti: aquest peix és fresc?
—Sí, senyor.
—Doncs, miri: jo m'he cremat el paladar.

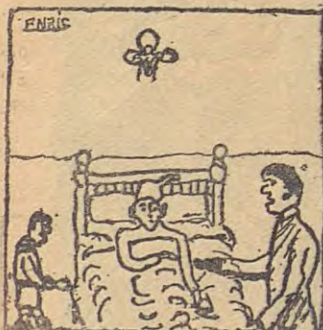
—Pare: què vol dir «Museo arqueològic».
—Es allà on guarden les coses arqueològiques, velles.
—Aixís, museo municipal, és allà on guarden els municipals velles, oi, pare?

Núm. 253. — ENRIC.

Núm. 254. — J. M. MANEN.

Núm. 255. — R. TERMENS.

Núm. 256. — J. M. CAMPRUBI.

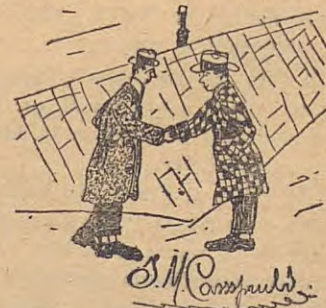
El metge. — A vostè, quan li farem l'operació li treurem un os. El malalt. — Per haver-me de treure un os, més val que em tregui el de la mandra.

—Què fas, nena, tan quieta, en aquest recó?
—Falg... falg... tres anys.

—M'han dit que jugant a futbol, havies trencat un vidre.
—No, pare: No l'he trencat jo, ha sigut la pilota.

A UN QUE ACABA LA CARRERA DE METGE
—Hola, veterinari!
—Hola, client!

Núm. 257. — RUFINA SERRA.

Núm. 258. — J. BARTOLOME.

Núm. 259. — MARIA PECHOL.

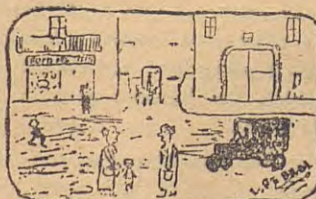
Núm. 260. — J. PAMIES.

—Reina Santíssima! Per què espolsa tan apressadament? Sembla que valgi a seixanta per hora!
—Sí, senyora, tal com hem quedat, a seixanta cèntims per hora.

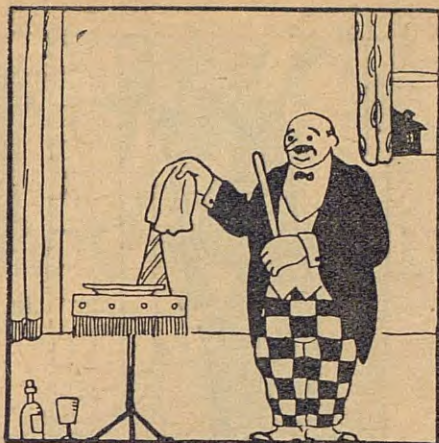
—I quina ha sigut la vostra millor caça?
—El dia que he anat de pesca.

—El meu fill és molt aplicat; està acabant la carrera de metge!
—Doncs el men està cansat de fer-ne de carreres; tot just n'acaba una que ja comença l'altra...
—I de què fa?
—De cotxer de pur.

—Noi, en Pere s'ha mort. M'he quedat glaçat!
—Dius que t'has quedat glaçat, i véns suat?

Per esplai de xics i grans

—Senyor: a dintre un plat nou

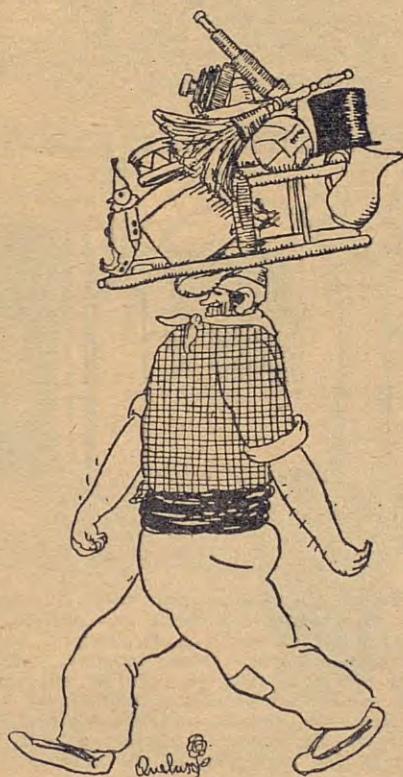

L'ou era un xic passadet

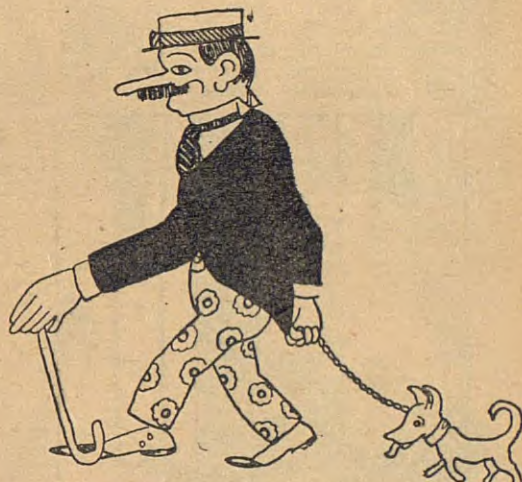
FRASE FETA

ENTRETENIMENT

TRENCA-CLOSQUES

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

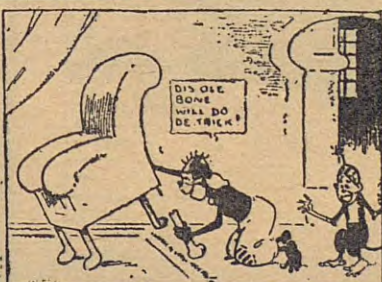

Un pintamonos que «se escuda villanamente en el anónimo», ha fet aquest ninot en el que hi han quatre faltes garrafals: Quines són?

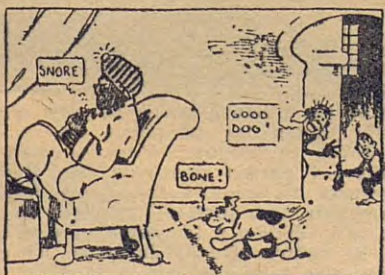
SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT: Rodolins incomplets. — 1. Tot de sobte li ha sortit — UN LLADRET ESCANYOLIT. — 2. De l'ensurt d'ésser atracat — D. JOSEP S'HA DESMAIAT. — 3. I al pobre lladre ha deixat — COMPLETAMENT AIXAFAT. A l'entreteniment: «Unes balances». — A la frase feta: «Tenir un peu al cementiri».

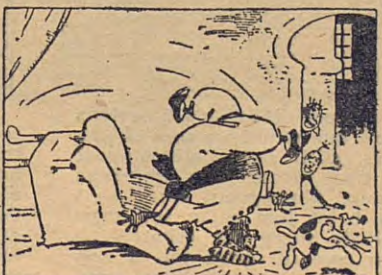
La pota que aci mancava

un os l'ha substituït

I, mentre el solda roncava,

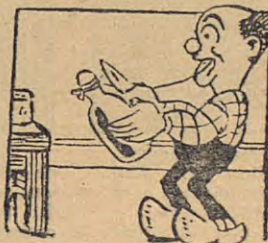
el gosset se l'ha cruspit.

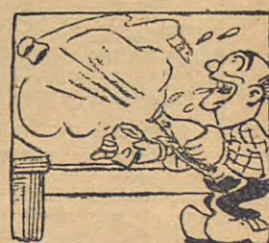
Nou sistema patentat

per extreure amb rapidesa

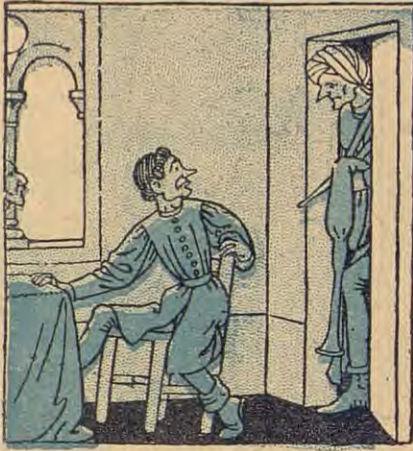
un queixal molt arrapat,

i celebrar-ho amb cervesa.

(continuació)

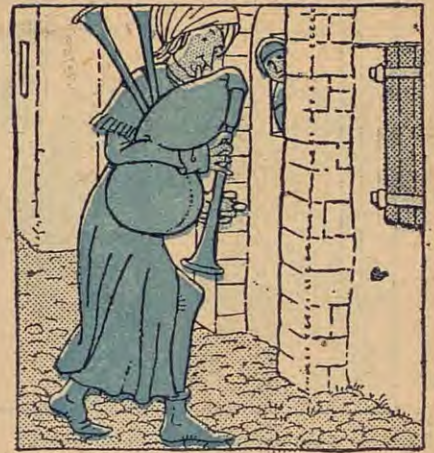
(Conte de Robert Browning, amb il·lustracions de l'Apa)

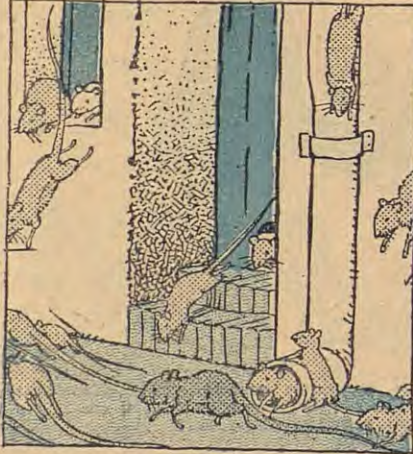
Només un fregadís de sabates sobre l'estoral Res que s'assemblà a la fressa d'una rata ja ens fa fer trip-trap al cor! «Endavant!» — cridà el batlle. I entrà la figura més estranya del món. Ningú es cansava d'admirar aquell home llargarut i el seu vestit estrafalari. Avençà fins a la taula del consell, i digué:

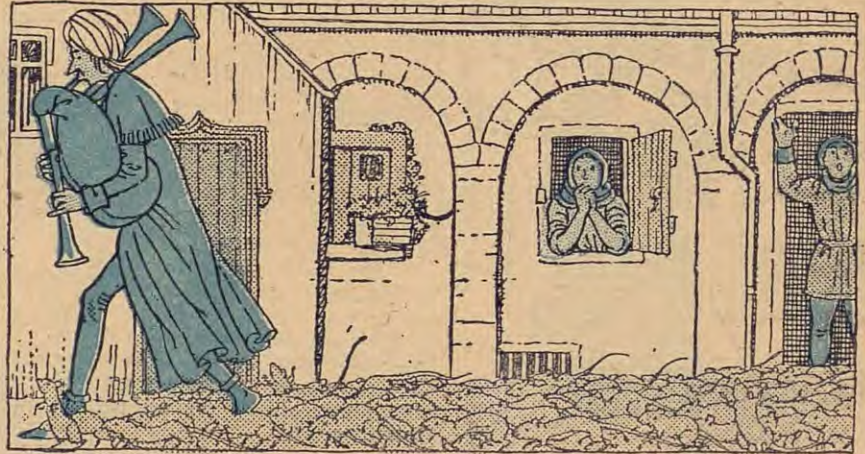
—Si plau a les vostres honors, jo sé un encís secret per fer seguir totes les criatures de sota la capa del sol, especialment les que fan mal a la gent, que s'arroseguen, neden, corren o volen darrera meu com no ho heu vist mai. Em diuen el Viro-lat Cornamusaire. Amb tot i ma pobresa...

...aquest darrer any he alliberat el Khan de Tartària dels seus enormes aixams de mosquits; a Assia he alleugerit el Nizam d'una monstruosa generació de vampirs. Si jo us netejo la ciutat de rates em donareu nil florins? — Mil? Cinquanta mil! —exclamaren, esblafits, el batlle i els concellers.

El cornamusaire sortí cap el carrer, fent de primer una rialleta, com si sabés quina màgica dormia dins la seva callada cornamusa; llavors, com un expert musical, arrossà els llavis per bufar la cornamusa, i els ulls li feien una llum verd i blava, com una flama de candela esquitxada de sal.

I, abans que la cornamusa hagués llençat tres notes punyents, hauríeu sentit com un exèrcit que murmurés, i el murmurí es tornà en rondineig, i el rondineig devingué un fort avalet; i de les cases, a tomballons, sortien rates: rates grosses, rates petites, rates magres, rates cepades, rates brunes, rates negres, rates rosses, vells ratots de negocis, ratolins enjogassats; pares, mares, oncles, cosins, cues coquetes i patilles provocatives; famílies a denes i a dotzenes, germans, germanes, marits, mullers seguien el cornamusaire per tota la vila. Ell avençava de carrer a carrer, sonant, i elles seguien ballant, passa per passa, fins que arribaren al riu Wesser...

...on totes es capbussaren i moriren, menys una que, intrèpida com Juli Cèsar, nedà i visqué per portar, com Cèsar el manuscrit que estimava, a Ratilàndia el seu comentari. El qual era: «A les primeres notes de la cornamusa vaig sentir com un so de tripa rascada, com un destapar de barrils d'arengades i un deixar-se pots de conserva oberts, i un fer saltar taps de flascons d'oli de balena...

...i un rompre cercols de barretons de mantega que semblava com si una veu cridés: «Oh, rates, alegreu-vos! El món s'ha tornat una immensa cansaladerial Mastegueu, rosegueu i mengeu!» I tot just quan un enorme tonell de sucre tot esbotzat, a punt llua com un gran sol, a una polsada escassa, davant meu, vaig sentir el Wesser corrent damunt el meu cap».

Hauríeu d'haver sentit la gent d'Hamelin tocant les campanes fins a fer trontollar el cloquer. «Aneu — cridà el batlle — i porteu uns pals ben llargs! Furgueu els nius i tapeu els forats! Consulteu amb fusters i mestres de cases, i no deixeu a la nostra vila ni rastre de rates!» Quan, de sobte, el cornamusaire tragué el nas a la plaça del Mercat amb un: «De primer, si us plau, els mil florins». (Continuarà)